

EDITORIAL - La umbra pomului vieții

Horia Gârbea m-a „acuzat” într-un „Luceafărul” c-aș fi un poet tradiționalist. L-am întâlnit la F.I.L. „Tudor Arghezi” și i-am mulțumit, ironic evident. Cât de inovator ar fi un scriitor, fie el poet, prozator, critic, istoric, eseist, chiar și dramaturg, ca Marin Sorescu, de exemplu, cel care m-a lansat ca poet în „Ramuri”, la cei 18 ani ai mei, când tocmai îmi luasem bacalaureatul la Liceul „Tudor Vladimirescu”, cu Flora Șuteu, președintă de comisie, care mi-a dat nota 10 la oral și 10 la scris la literatura română și m-a îndemnat să-mi continui studiile la Universitatea din Craiova, ceea ce am și făcut, terminându-mi-le cu titlul de doctor în filologie, cu o teză de doctorat condusă de George Sorescu, fratele lui Marin Sorescu - n.n. I.P.B., cât de provocator ar fi el, de o ruptură definitivă cu trecutul până la a inventa un nou curent literar, ca de pildă, la rândul meu, în postură de promotor al transmodernismului pe teren românesc, în tandem confratele meu Theodor Codreanu, acest scriitor, total și deschizător de Nouă Cale, se trage dintr-o tradiție culturală și literară solidă, glorioasă, specifică națională și simultan europeană/mondială.

Așa se face că-mi asum ca trăsătură a stilului meu fondator (și funcțional de vreo 50 de ani încoace - n.n. I.P.B.) deopotrivă tradiția multiplă, iluministă, clasică, romantică, simbolistă, expresionistă, modernistă, suprarealistă și neomodernistă, experimentală, postmodernistă, cu toate comorile ei, cu toate capodoperele ei, voluntare și involuntare, consacrate ori încă neasoase dintr-o uitare stranie, categoric nemeritată. Gustul publicului e mereu neașteptat, el poate produce mari surprize, lista lui cu valori diferă de cea a oricărui critic și istoric literar în vogă. Orice carte aparținătoare fie și Evului Mediu e oricând capabilă să-și incite lectorii la a avea ore de satisfacție, de bucurie sentimentală și de transfigurare spirituală. Eugen Negrici a și demonstrat acest aspect/criteriu inviolabil prin teoria expresivității involuntare, pe care, profesor fiindu-mi la universitatea din Cetatea Băniei,

mi-am apropiat-o ca student cu interes, curiozitate și dezinvoltură în discuțiile, rezerve, în doi, la catedră la rectoratul francez sau la un ceai, o cafea etc. Aș exemplifica prin „Istoria ieroglifică” a lui Dimitrie Cantemir, de o poeticitate resurectă ciclic, din care a extras o sută de poeme sub titlul Poemele Inorogului Ion Hadârcă și le-a publicat la editura „Tipo Moldova” din Iași, a lui Aurel Ștefanachi, în 2024.

Deci, cum consideram mai înainte, ce fel de rădăcini se prind în solul mereu reavăn al culturii, ce crengi răsăr din arborii milenari, cam de pe la fenicieni încoace, supraviețuind ca niște veritabili axis mundi! Până și dintr-un morman de imagini sparte, acolo unde bate soarele sub Pomul Viu, se întretese vreo epopee fabuloasă, cu eroi nemuritori și azei incontornabili de pe traiectoria creației lor către tărâmurile imaginare și futuriste. La umbra Pomului Vieții (era un nuc secular - n.n. I.P.B.) zăboveam, pierdut în fantastică reverie, ca să privesc, în inima lumii, tăcerea, pe care numai vreo pasăre cu ciripitul ei (echivalent de semiologi ca fiind Limbajul Paradisului - n.n. I.P.B.), o tulbură cu acea discreție îngerească, deși clarvăzătoare, încât acea carte de pe genunchii mei în triunghi isoscel se vădise a fi nefârșită, iar eu prizonierul ei pentru totdeauna. Propria-mi umbră se ridică, își făcea privirea roată și brusc, din forma ei inconsistentă, sarea Belladonna, în față-mi, goală pușcă, ireală totuși, oglindă, vai, luciferică, întrucât, între timp, se înnoptase și răsărise Luna-Regina cu un sunet de harpă reflectat într-un strop de rouă. „Îmbăiază-te, îți spun, supune-te abluțiunii! Anul acesta Pomul va înflori! Și destupate, stranii, sintetice parfumuri îți vor îneca simțurile în mirosurile mirobolante. Resturi de timpuri își vor povesti de pe pereții memoriei tale despre punctul îndepărtat, ce-a explodat la Inceputul Absolut. Acolo, zeii morți oasele și le-au metamorfozat în șiruri de perle asemenea celor ale lui Ouroboros! O ascultam, încremenind, vreo secundă poate, și cineva-mi bătea la ușa strigându-mi: „Grăbește-te, te rog, e timpul să pleci la cenușă! Cortul de ceață al răului

Bistrița s-a prăbușit. Ultimele degete ale versurilor tale, scrise azi-noapte, sub lampă și sub icoană, se agață ca o iederă pe copertile Cărții Cărților; nimfele au plecat, căci ai uitat să le răsfeți urechile cu cantosurile tale prodigioase și fermecate”.

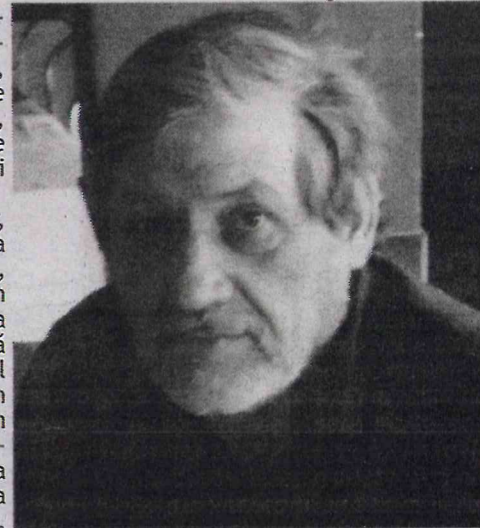
Cenușotcă îmi sărise-n ajutor, fără să-i fi cerut, târându-și de-a bușilea noroiul pânțele pe mal, apoi prin tunelul ce pătrundea în dormitoru-mi cu oglindă, și deja linsese cenușa de pe vatra răcită în care, transfigurată într-un fel de miere apocaliptică, îmi muiam condeiul în pasta ei și-mi vedeam de treaba mea de poet și compozitor totodată, fascinat de predica focului încă, de după incantația miezonoptică a Domnului Tiresias, reînviat în conclavul meu dintr-o pură întâmplare.

În orizontul evenimentului nimic nu piere. Dincolo de gaura neagră „nu e nimic și totuși e o sete care-l soarbe” (Mihai Eminescu). Martin Heidegger afirmă că Universul s-a născut din nimic. În centrul galaxiei noastre (Calea Lactee) e un colos, un căpcăun imens, de o forță teribilă, la 26 de mii de ani lumină de noi, de bietul sistem solar. Telescopul Chandra cu 8 oglinzi l-a descoperit: este Săgetătorul A* - un monstru care-a înghițit tot ce i-a stat în cale, iar în prezent doar liniștit, ascunzând înăuntrul ființei sale cosmice un mister adânc. Se presupune că fiind hăpăit de-o gaură neagră ai putea fi trimis printr-un portal într-o altă dimensiune. Te transformi în nimic dar continui să exiști. Ce paradox! Particula - informație supraviețuiește. Deși până și Săgetătorul A* se va evapora, mecanica cuantică și forța de gravitație - două motoare contradictorii ale nemuririi spațiotimpului - vor coopera în cele din urmă într-un mister profund, născând un alt univers răsucit.

De ipso et de facto, deși suntem fascinați de ele, ca de «infernul» lui Dante, găurile negre sunt vectori ai schimbării, ai creației perpetue, transfinite; sunt sculptori ai cosmosului. Ridicarea vâului relevază, deocamdată, fenomenul de contopire, cel de cascadă înspre lăuntru Săgetătorului A*, ale cărui jeturi gigantice neantizează tot ce îi stă pe traseu.

Nimicul și Neantul sunt deci echivalenții Nonființei și simultan ai Ființei. Întunericul și Lumina sunt pururi complementare. Iar radiațiile Hawing glăsuiesc despre o altă facere primordială. Despre care nu se știe, la acest ceas de meditație transfilosofică, absolut nimic.

În definitiv, dincolo de obiecte,

dincolo de fenomene, până și dincolo de viziuni, sunt pustiul, haosul, deriziunea. Esența lumii e perisabilitatea, sensul ei vidul, adică nimicul.

Aș lua soarele de pe cer și l-aș transforma în râu. M-aș încinge pe brâu cu o gaură neagră ca să-i fiu prizonier eternitatea întreagă. Poate numai așa nu am să mor niciodată. Poate doar așa o să mă arunc în șa când o să mă săgeteze fatalul DOR.

Aș lua materia, i-aș spinteca burta hulpavă până la nimicul care-i un punct mic, mic de tot, poate cât un sămbure de mac (ori cât un oușor al Reginei Albine Epoptea) și desigur deloc ridicol.

Aș lua din vatra universului turta-de-cenușă și ar năvăli pe ușa casei fascicolul de raze ce ne-ar evapora instantaneu. Înăuntrul carcasi de întuneric se va căsca portalul ce mă va înghiți cu tot cu galaxie. Of, tot așa-i uriașă-mi melancolie (pe sub pielea reveriei) fascinația din extaze.

Dacă aș fi eu RA, mi-aș resorbi intervalul dintre Săgetătorul A* și iezerul în care dincolo de noi o să se nască încă o spirală răsucită în cercuri volatile.

Dar e vremea să mă îmbrac de gală. În prag e ultima vestală sosită în urmă cu trei zile, cărând în spate un buduroi și-n mână cu un buchet de zambile violente împarfumate de zâna lor. Estimp, pe la amiază, în zăvoi și pe răzoare o să regurgiteze Căpcăunul viitorul meu destin, al cărui simbol va fi, doar atât, sexuala matrice a Mamei Natură. De mi-ar fi comilon de cale, poate că i-aș traduce nemărginita jale în limba pasărilor-cruce. Însă nu-mi este (nici în real, nici în poveste); și-atunci să scuturăm alunul! Amândoi, iubito, apoi să hoinărim pe văile dantești și eminescienele lunci din Miradoniz.

✎ **Ion Popescu-Brădiceni, Scriitor, gazetar și doctor în filologie**

Consiliul Județean Gorj având sediul în municipiul Târgu Jiu, strada Victoriei, nr. 4, jud. Gorj, titular al planului „Actualizarea Planului de Amenajare a Teritoriului Județean Gorj” (P.A.T.J. GORJ), anunță elaborarea primei versiuni a acestuia și declanșarea etapei de încadrare pentru obținerea avizului de mediu.

Consultarea primei versiuni a planului se poate realiza la sediul APM Gorj cu sediul în municipiul Târgu Jiu, strada Unirii, nr. 76, jud. Gorj, zilnic între orele 09.00-15.00 în termen de 15 zile lucrătoare de la data publicării prezentului anunț.